03.08.2013 г. / 10:34:17

Вяра

19.08 по еретическия, †06 август по църковния календар - ПРЕОБРАЖЕНИЕ ГОСПОДНЕ

Слово на Преображение Господне

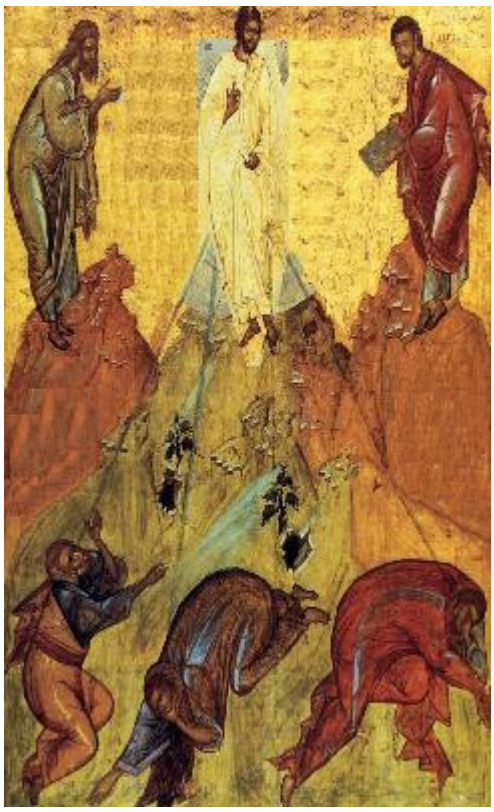

Преображение Господне. Стара руска икона

Не само у светите евангелисти намираме разказ за Преображение Господне: за него ни разказват и учителите на Църквата в множество слова, посветени на този празник; в тях те изясняват и значението му, предлагайки по този начин богата духовна трапеза на християните, обичащи да се отдават на благочестиви размишления. И на нас, като имаме тези поучения и слова на църковните отци, напълно изясняващи смисъла на Христовото Преображение, не остава нищо друго, освен да се наслаждаваме на пълната с възвишени мисли духовна трапеза; и няма да бъде безполезно, ако, ползвайки

словата на църковните учители, свържем в едно намиращите се в тях тълкувания, събирайки ги като къшеи от трапеза, и ги представим за изясняване на този празник за желаещите.

“Иисус взе със Себе Си Петра, Иакова и Иоана, брат му, и възведе ги насаме на висока планина; и се преобрази пред тях”.

Защо Спасителят Христос, желаейки преди доброволните Си страдания и смърт да яви на учениците Си Своята слава, доколкото било възможно за тях, взел на планината Тавор не всички ученици? Защото сред тях се намирал Иуда, който бил недостоен за това божествено видение. Владиката Христос не взел дванадесетте ученици на планината, защото Иуда бил недостоен с предателските си очи да види славата на Христовото преображение. Прекрасно възпява свети Дамаскин: “Нечестивите няма да видят Твоята слава, Христе Боже.”

Но не е ли било да възможно да остави Иуда сам в подножието на планината, като недостоен, а другите апостоли да вземе на планината? Разбира се, за Господа това било напълно възможно: но дълготърпеливият наш Владика, покривайки греховете на всички хора, не поискал да изобличи недостойнството на Иуда, нито да му даде повод за по-голямо падение, както казва Писанието: “не изобличавай злите, за да не те намразят”. Нали ако Господ, вземайки всички апостоли, бе оставил само Иуда, то последният би се изпълнил с гняв и ненавист не само към Иисуса Христа, но и към всички апостоли; той би имал нещо като извинение за предателската си злоба към Христа, и би могъл да каже: предадох Иисуса поради това, че бях презиран от Него. Ако Иисус бе оставил в подножието на планината само Иуда, а другите бе взел със Себе Си, то някои биха могли да кажат, че именно това обстоятелство е наранило сърцето на Иуда и го накарало да се

обърне към мисълта за предаването на своя Владика.

Но не е ли завидял Иуда на тримата апостоли на планината? Не е завидял: той знаел, че те отиват на молитва, която трябвало да продължи цяла нощ, както пише свети евангелист Лука: “като взе със Себе Си Петра, Иоана и Иакова, възлезе на планината да се помоли”; а Иуда бил ленив и желаел цялата нощ да проспи в подножието на планината; ленивият и сънливият не се грижат за подвизите на благочестието.

Защо Господ взел на планината не повече от трима апостоли? Той направил това, с цел да изпълни писанието, което казва във Второзаконие: “при думите на двама свидетели или при думите на трима свидетели става всяко дело”. Вземайки със Себе Си трима апостоли Господ Иисус Христос поискал да вземе и двама пророци, за да бъдат и живите, и мъртвите свидетели на това, че Той е Син Божий, изпратен за спасението на света от Бога Отца и засвидетелстван от глас свише. Но защо присъстват трима апостоли, ако за свидетелство са достатъчни двама души? Моисей е призован от мъртвите, за да свидетелства на мъртвите, заключени в ада, за пришествието на Христа в света, Илия - за да каже на Енох в рая; а тримата апостоли са призовани да проповядват впоследствие за славата на Христа, видяна в преображението, казвайки: “видяхме славата Му, слава като на Единороден от Отца”, пълен с благодат и истина. И още: “ние ви явихме силата и пришествието на Господа нашего Иисуса Христа, не като следвахме хитро измислени басни, а като станахме очевидци на Неговото величие. Защото Той прие от Бога Отца чест и слава, когато от великолепната слава дойде към Него такъв глас: “Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение”. И тоя глас чухме да слиза от небесата, като бяхме с Него на светата планина”.

За Господа, явил се в Своето Преображение предмет на

удивление за ангели и човеци, било достатъчно само трима от живеещите на земята да видят Неговата слава и да бъдат нейни свидетели: тримата апостоли пред Неговите очи били най-достойни от всички народи и племена. Това, че един праведник пред Бога има несравнимо по-голямо достойнство от множество грешници - Сам Господ ясно е показал във Ветхия Завет: желаейки да накара египетския фараон да се бои от силата на Неговото могъщество, Той заповядал на Моисей да се яви пред последния и да обяви, че изпратилият го Бог е Бог на трима души: Бог на Авраама, Бог на Исаака и Бог на Иакова. Но могъл ли е фараонът, цар на толкова много градове и толкова голям народ като египетския, да се убои от Бога, наричащ Себе Си Владика само на трима души? Не е ли било срамно пред царя на такава велика държава да заяви, че Изпратилият Моисей владее само над трима души? Не би ли било по-уместно в случая, ако за смекчаването на ожесточеното сърце на фараона Моисей бе казал, че Изпратилият го е Бог, царуващ над всички страни под небето, властващ над всички царства във вселената? Обаче Господ не благоволил да направи така, но пожелал да се прослави пред фараона само като Владика на трима Свои раби. Защо? Без съмнение затова, че тези тримата, угаждайки на Бога и грижейки се само за небесните блага, в Божиите очи били по-достойни от всички царства и племена. “Затова, казва апостолът, и Бог не се срами за тях да се нарича техен Бог” и сякаш казва: защо ти, фараоне, се гордееш с големината на своето царство и множеството подчинени на тебе градове и народи? Аз имам такива трима раби, с нито един от които не може да се сравни твоето царство - Аз съм Бог на Авраама, Исаака и Иакова и не се срамувам от това. Същото казва и свети Златоуст, разсъждавайки: “Бог на вселената не се срамува да се нарече Бог на трима (души), и с пълно право: защото светиите превъзхождат всички по своето достойнство - един, който върши Божията воля, е по-добър от десетки хиляди

беззаконници”. Тримата апостоли били взети на Тавор за съзерцаване на славата Божия, и повече не било нужно: защото светът не бил достоен за тях.

Защо Господ взел със Себе Си не някои други ученици, но именно Петър, Иаков и Иоан? Свети Златоуст и други отци на Църквата дават изчерпателен отговор на този въпрос. А ние, извиквайки в паметта си трите необходими за спасението и с особена определеност отбелязвани от светото Писание добродетели - вяра, надежда и любов, ще кажем: Господ взел със Себе Си тези трима апостоли, защото в тях още от самото начало се забелязвали, проявявайки се впоследствие с особена яснота, споменатите три добродетели. У Петър - вярата: той преди всички изповядал Христа като Син на Живия Бог, а след това Сам Господ му казал: “Аз се молих за тебе, да не оскъднее вярата ти”; у Иаков - надеждата: той първи от дванадесетте апостоли трябвало заради израилевата надежда да преклони главата си под меча; у Иоан - любовта: той бил любимият ученик на Господа, наречен син на Пречистата Дева Мария. Затова впоследствие светите апостоли Петър, Иаков и Иоан били наречени от апостол Павел стълбове. Свети Златоуст обяснява това наименование за похвала на апостолите така: “Великите и дивни (стълбове), които всички прославят: те първи - с вярата, надеждата и любовта, утвърдили първенствуващата църква.”

Освен това в тези трима апостоли намираме предобраз на трите чина на избраните Божии угодници, най-достойни от всички да видят Христа в Неговата небесна слава: чинът на боголюбците, чинът на мъчениците и чинът на девствениците. В свети апостол Петър виждаме образа на боголюбците: той, по свидетелството на свети Златоуст, особено силно обичал Господа Иисуса Христа, а по силата на своята любов към Христа тук, във временния живот, всеки ще бъде възлюбен от Него там, във вечния живот, и ще се наслаждава на

съзрцаването Му, както и Сам Той е казал: “Обичам, които Мене обичат”. И още: “който Ме люби, възлюбен ще бъде от Отца Ми; и Аз ще го възлюбя и ще му се явя Сам”. В свети апостол Иаков виждаме образа на мъчениците - не само на тези, които е трябвало да проливат кръвта си за Христа, но и онези, които без проливане на кръвта си всекидневно умират за греха заради Христа, разпъвайки “плътта си със страстите и похотите”. Иаков означава възпиращ, борец, победител: тези качества не могат да се придобият без страдания. Всеки борещ се с изкушенията, изпращани от невидимия враг, преодоляващ и побеждаващ страстите си с всекидневно самоумъртвяване, подобно на Иаков, е мъченик и силен борец, макар и да не пролива кръвта си; според степента на понесените по време на борбата страдания и усилия, с които се отблъскват и побеждават изкушенията, той ще се прослави с победителя Христа. В свети Иоан-девственик е предизобразен чинът на пазещите чистотата на плътта и духа; на тях се дава особено обещание да видят Бога в слава: “блажени, казва Господ, чистите по сърце, защото те ще видят Бога”. Господ, вземайки със Себе Си на Тавор Петър, Иаков и Иоан, за да им яви славата на Преображението, с това учи, че желаещият да бъде с Него в небесното царство и да се наслаждава на съзерцаването Му, трябва в любовта да подражава на Петър, в мъченичеството на Иаков, и в чистотата на Иоан, изобщо според мярата на силите си всеки християнин трябва да подражава на Божиите угодници, които са горели с топла любов към Бога, показали са се, без да проливат кръвта си, всекидневни мъченици чрез непрестанното умъртвяване на своята плът, и - да запази себе си от всяка сквернота на плътта и духа, очиствайки се с истинно покаяние.

С каква цел Господ възвежда учениците Си за молитва на високата планина, а не се отдалечава с тях на някакво равно място? С цел да ги приближи от земните низини към

небесната висота, да преподаде на всички тайнствения урок, че желаещият да се удостои с откровения от Бога трябва да оставя долните, земни пристрастия и да желае и търси горните, небесни блага. Той ги възвежда на високата планина, показвайки, че ако някой не се извиси над земните пристрастия, не е достоен да види подобни откровения. Прекрасно поучава свети апостол Павел, когато казва: “търсете това, що е горе, дето Христос седи отдясно на Бога; за небесното мислете, а не за земното”, където “вашият живот е скрит с Христа в Бога”. Ходещият в низината не може да вижда надалече, а възлезлият на висока планина без затруднение обхваща с погледа си далечни пространства, и грижещият се само за настоящия живот как може да разбере сладостта на бъдещите небесни блага? Възлизайки на планината на богомислието, той познава и вижда с ума си като с очи даже това, което е по-високо от небесата. Пълзящите по земята гадини и живеещите на нея животни не могат да гледат слънчевия лъч - така и човешкият ум, потопен в земната суета, не може да вижда Христовата слава и да се озарява от светлината на Неговата благодат. И така, брате, възнеси ума си от земята на небето, от настоящето към бъдещето, от пристрастието към земното към желанието за небесното, тогава ще познаеш колко благ е Богът Израилев, колко сладостен е пресладкият Иисус, колко радостна е Неговата любов и ще се насладиш на Неговите Божествени откровения.

Господ възвежда учениците Си не на ниска, а на висока планина. Защо? За да ги научи на богомислие и заедно с това на трудолюбие: без труд не е възможно да възлезеш на висотата. Височината на планината е образ на богомислието, възлизането на нея - знак за труда. Добре е да издигаме ума си към Бога, но не бива да оставяме и труда: добрите дела се постигат с труд. Умът вижда Бога, а трудът довежда до

съзерцаването Му; умът се покорява на Христа, слушайки заповедите Му, а трудът носи игото Христово, вървейки след Него. Богомислието се наслаждава на вътрешното съзерцаване на Христа, а трудолюбието привлича върху себе си погледа Му: “погледни - казва псалмопевецът - на моето смирение и моя труд”. Да бъдеш видян от Христа е не по-малко благо от това, да Го виждаш. Тези две добродетели - богомислието и трудолюбието - за желаещия да достигне небесните блага и радости са така необходими, както крилата за птицата: птицата не може да лети във въздуха с едно крило, и човекът, притежавайки само една от тези добродетели, не може да възлезе на висотата на съвършеното спасение; богомислие без трудолюбив живот не е истинско, и трудолюбие без богомислие не принася полза. С две крила всяка птица лети свободно; с двете добродетели - богомислие и трудолюбие, всеки възлиза на мисления Тавор, за да съзерцава вечно славата Божия - възлиза в началото с трудолюбие, защото то е предтеча на богомислието и богопознанието. Светите апостоли са положили труд, възлизайки на високата планина, за да видят славата на Господнето Преображение, и кой може да се надява без труд да достигне радостта от съзерцаването на Бога?

Защо Господ е възвел на планината само Петър, Иаков и Иоан, оставяйки долу вървящия след Него народ, както и останалите апостоли? За да научи чрез това онези, които желаят да се упражняват в богомислие и да се наслаждават на умното богопознание, да търсят уединение. Само троицата апостоли били възведени на безмълвно място - възвишеността на планината била като пустиня, там не живеели хора, - за да може в уединение и безмълвие по-ясно да се открие славата Господня. При разсеяността и шума на живота Господ не се открива така, както в уединено безмълвие: пророк Илия вижда Бога с ума си, когато, стоейки пред Израилския цар Ахав,

казва, разсъждавайки с него: “жив Господ, Бог Израилев, пред Когото стоя!”, тоест тялом стоя пред тебе, а с ума си пред моя Бог, с телесните си очи виждам тебе, а с умните си очи Бога, но несравнимо по-ясно вижда пророк Илия своя Господ в уединение и безмълвие на пустинната планина Кармил: тук той се удостоява със сладка беседа с Бога и с Неговите откровения не само вътрешно, но и във видими образи. Наистина, възможно е и сред житейската мълва понякога да възнасяме ума си към Бога, но не с такава лекота, както в безмълвно уединение: там има толкова много пречки, а тук - тишина и покой! Нима случайно Сам Господ казва: “освободете се (от житейската мълва) и познайте, че Аз съм Бог”: познайте Мене, отдавайки се на благочестиви размишления, колко съм милосърден и добросърдечен, как обичам обичащите Ме и съм близък до всички, които Ме търсят; познайте Ме и скоро ще Ме намерите само ако отхвърлите суетата и се отдалечите от излишното светско многогрижие. Разбирайки това, мнозина бягали от многосуетния свят в безмълвни пустини, скитали по планини и земни пропасти, за да могат в уединение изцяло да се посветят на Бога, наслаждавайки се на благата на общуването с Него: в пустинниците, възпява свети Дамаскин, живеещи вън от суетния свят, бива непрестанно божествено желание.

Да потърсим тайнството и тук - защо Господ възвел апостолите на планината не през деня, а при настъпването на нощта? Защото нощта много повече от деня спомага за съсредоточена молитва: през нощта мълчи цялата вселена и нищо не се вижда освен небето, украсено със звезди, и със своето великолепие неволно привличащо към себе си очите и ума. Господ възвежда учениците Си на Тавор и с цел да научи всички нас по време на молитва да не мислим за нищо земно, но да устремяваме сърцето си към небето. Някога цар Давид пророчески възпял, посочвайки по какъв начин на човека се

открива разбирането на божествените тайни. Да се вслушаме в него, търсейки този учител: “нощ - казва той - на нощ знание открива”: нощта действително е такъв учител, който учи на Божието разбиране хората, седящи в продължение на този кратковременен живот като в нощна тъмнина и смъртна сянка: “ако погледнеш към небето (през нощта) - казва свети Кирил, - към блестящите като свещи безчислено множество звезди и помислиш, че през целия ден суетилите се хора сега, през нощта (предавайки се на сън) с нищо не се отличават от мъртвите, тогава ще се погнусиш от човешките грехове.” И така, ето наставление, дадено от нощта: тя ни учи да познаваме суетността на житейските грижи и делата, прогневяващи Бога, и ни убеждава да избягваме и едните, и другите. Всички, живеещи на земята, през нощта са подобни на мъртвите; всичко, видимо през деня, през нощта бива покрито с тъмнина, сякаш е погребано в нея. Удивителните чертози и прекрасните здания заприличват на гробове; чудните дървета, градини и гори напомнят плашила; златото, среброто и скъпоценните камъни в нощната тъмнина с нищо не се различават от медта, желязото и обикновените камъни; красотата и ценността им не се забелязват; нищо, намиращо се на земята, през нощта не може да достави наслада на човека с красотата си, всичко е покрито с тъмнина и е видимо само небето, украсено със звезди като с перли, и доставящо наслаждение на гледащите го. Тук е ясно божественото намерение: нощта тайнствено ни учи на богоугаждане. Уединил ли си се в безмълвие на молитва, съединена с трудолюбив подвиг, и започваш да възлизаш с ума си на планината на богомислието, нека за очите ти всички земни предмети бъдат такива, каквито биват за тях през нощта; всички житейски блага, доставящи само временно удоволствие, нека бъдат презирани от тебе, отвръщай се от тях като от недостойни за християнина, като несъдържащи в себе си нищо истинно и покрити със смъртна сянка. Нека умът ти

съзерцава единствено небесните блага, тогава ще ти се открие светлината на Божията благодат и ти ще се изпълниш с духовна радост от сладостта на съзерцаването на Божиите откровения.

Защо Господ, за да яви на апостолите славата на Своето Преображение, ги възвежда на Тавор, а не на някоя друга планина? Тавор в превод от еврейски означава чертог на чистотата и светлината; затова и Господ ги възвежда на Тавор, а не на друго място, за да получат апостолите от названието на самата планина наставление за това, че желаещият да присъства при явяването на Божествената слава преди всичко трябва да има съвест, подобна на чертог на чистотата, достоен да приеме в себе си светлината на Божията благодат. Да си спомним тук и древното събитие, извършило се на Тавор. Когато началникът на ханаанските войски Сисара дошъл да изтреби израилтяните, тогава Варак, предводителят на последните, се изкачил на Тавор и събрал тук израилската войска, оттук той се устремил срещу врага и окончателно поразил цялата ханаанска войска, така че загинал и самият Сисара. Това древно събитие Господ тайнствено повторил в Своето Преображение: възнамерявайки да удържи окончателна победа над адския Сисара, Той преди всичко възлязъл на Тавор, за да може тук, въоръжил се като с броня с явявянето на божествената сила, да се устреми срещу дявола и да го победи, за това именно била и беседата на Тавор: “говореха за смъртта Му”. Тук се посочва и на християнина, желаещ да преодолее невидимия враг и нападащата го греховна сила - преди всичко да възлезе на Тавор на сърдечната чистота, да очисти съвестта си с истинно покаяние и да се преобрази от лош живот в добродетелен, - да се облече в бронята на правдата и да приеме “Божието всеоръжие”, тогава без особен труд ще удържи победа над вражеската сила.

Господ, възлизайки на планината със Своите ученици, “се преобрази пред тях”. Този израз - “пред тях” - е написан от евангелистите с особена цел: за изясняване на това, че не за Себе Си се преобразил Христос, просвещавайки лицето Си като слънце, бидейки “сияние на славата” на Отца, нямаща в себе си никаква тъмнина, Той не се нуждае от просвещение. Той се преобразил заради нас, за да просвети нашата тъмнина и да ни преобрази от роби на греха в истинни Свои раби, и от синове на гнева - във възлюбени синове на Бога; целта на Христовото пришествие, която Той осъществил, била превръщането ни в Божии чеда. Заради това Той се въплътил от Пресвета Дева и Дух Свети, заради това “по вид се оказа като човек”, поради това приел образ на раб, и какъв само труд не понесъл Той, за да обнови в нас, като в синове, погиналия образ на Отца! Някога Моисей казал на Господа: “Твоето светилище, Господи, което Твоите ръце са създали”. Да обърнем внимание на това - “Твоите ръце са създали”: не казва: човешките ръце по Твоя заповед са направили, но Ти Сам си се трудил с ръцете Си. Моисей казал това, посочвайки непостижимия промисъл на Господа за човека: какво не е направил и няма да направи Господ за човека? Заради него Той е създал небето и земята, моретата, реките и всичко, което е в тях и на тях; заради него денем и нощем осветява небето със светила; заради него праща дъжд, роса и сняг; заради него, като земеделец и градинар, сади и отглежда, та човекът да не търпи недостиг в нищо. Разсъждавайки за това, свети Кирил Иерусалимски казва: “За всекиго нашият Спасител се явява съответно на неговото душевно настроение: за искащия веселие Той е лозе, за желаещия да влезе - врата, за желаещия да принесе своите молитви (към Бога) - ходатай и архиерей. Или: за имащите грехове Той става Агнец, за да бъде заклан за нас и за всички бива всичко, пребивавайки неизменен в тъждеството на Своето естество.” Дотук стига свети Кирил. Така по най-различен начин ни служи нашият Владика, Който

казва: “Син Човеческий не дойде, за да Му служат, но да послужи”. И Той върши всичко, търсейки не Своето, а нашето благо, та ние, като познаем непрестанните Му благодеяния, да се проникнем с благодарност и да се преобразим от грешни в праведни, от светолюбци в боголюбци. И на Тавор Той се преобразил заради нас, за да узнаем за приготвената ни небесна слава; Той “ще преобрази унизеното наше тяло”, така че при общото възкресение то да съответства на тялото на Неговата слава в безкрайното Негово царство, приготвено “от създание мира” за обичащите Го. С него да удостои и нас, по Своето милосърдие, чрез благодатта на Своето съзерцание, нашият Бог и Владика, човеколюбецът Христос, на Когото с Отца и Светия Дух подобава чест и слава, сега и винаги и во веки веков. Амин.

Тропарь, глас 7:

Преобразился еси на горе Христе Боже, показавый учеником Твоим славу Твою, якоже можаху: да возсияет и нам грешным свет Твой присносущный, молитвами Богородицы, Светодавче, слава Тебе.

(Преобразил си се на планината, Христе Боже, показвайки на учениците си Твоята слава според силите им; нека възсияе и над нас Твоята вечна светлина по молитвите на Богородица: Светодавче, слава на Тебе.)

Кондак, глас 7:

На горе преобразился еси, и якоже вмещаху ученицы Твои, славу Твою, Христе Боже, видеша: да егда Тя узрят распинаема, страдание убо уразумеют вольное, мирови же проповедят, яко Ты еси воистину Отчее сияние.

(На планината преобразил се, учениците Ти видяха Твоята слава, Христе Боже, доколкото можаха, та когато Те видят

на кръста, да разберат Твоето волно страдание и да проповядват на света, че Ти наистина си сияние на Отца.)

Величание Преображения Господня

Прославля́ем Тебя́, Жизнеподáтель Христóс, и почитáем преслáвное Преображе́ние Пречи́стого Твоегó Те́ла.

Молитва Преображению Господню

Гóсподи Иису́се Христе́, Бóже наш, во Све́те живы́й непристу́пнем, Сия́ние сый Слáвы Отчия и Óбраз Ипостáси Егó! Егдá прии́де исполне́ние времéн, Ты за милосе́рдие неизрече́нное к пáдшему ро́ду челове́ческому Себе́ умáлил еси́, зрак рабá прия́л еси́, смири́л еси́ Себе́, послу́шлив быть дáже до сме́рти. Обáче пре́жде Крестá и во́льныя стрáсти Твоея́ на горе́ Фавóрстей преобрази́лся еси́ в Божéственней Слáве Своéй пред святы́ми Твои́ми ученики́ и Апóстолы, мáло скрыв плóти восприя́тие, да егдá Тя у́зрят распинáема, и сме́рти предавáема, уразуме́ют у́бо страда́ние Твое́ во́льное и Божество́. Да́руй же и нам всем, пречи́стыя Плóти Твоея́ Преображе́ние прáзднующим, чи́стым се́рдцем и нескве́рными умы́ взы́ти на Святу́ю го́ру Твою́, в селе́ния святы́я слáвы Твоея́, иде́же глас чист прáзднующих, глас несказáннаго рáдования, да тáмо ку́пно с ни́ми лице́м к лицу́ у́зрим Слáву Твою́ в невече́рнем дни Цáрствия Твоегó, и со все́ми святы́ми, от ве́ка Тебе́ благоугоди́вшими прослáвим Всесвято́е и́мя Твое́ со Безначáльным Твои́м Отце́м и Пресвяты́м и Благи́м и Животворя́щим Ду́хом ны́не и при́сно и во ве́ки веко́в. Ами́нь.

Синаксар на Преображение Господне

Приближавайки се към доброволните страдания заради нашето спасение, нашият Господ Иисус Христос започнал да говори на учениците си, че “трябва да отиде в Иерусалим и

много да пострада от стареите, първосвещениците и книжниците и да бъде убит”; Той казал това в Кесария Филипова, след като апостол Петър изповядал, че Той е Христос, Син на Живия Бог, - “Ти си Христос, Синът на Живия Бог”. Вече течала последната година от тригодишната проповед на Иисуса Христа и тридесет и третата година от раждането Му от Пречистата Дева. Христовите думи силно опечалили учениците, и особено апостол Петър, който започнал да възразява на Господа, казвайки: “милостив Бог към Тебе, Господи! това няма да стане с Тебе”. Забелязвайки скръбта на учениците и желаейки да я облекчи, Иисус Христос обещал на някои от тях да им покаже Своята слава, в която ще се облече след отшествието Си: “тук стоят някои - казал Той, - които няма да вкусят смърт, докле не видят Сина Човечески да иде в царството Си”. Шест дни след изложените събития Господ, придружен от учениците и множество народ, отишъл от областта Кесария Филипова в пределите на Галилея; вече се свечерявало, когато Той достигнал Галилейската планина Тавор. Имайки обичай нощем да се отдалечава от учениците за уединена молитва към Бога Отца, Иисус Христос и сега, като оставил народа в подножието на планината и взел със Себе Си само трима от тях - Петър, Иоан и Иаков, - се изкачил с тях на върха на планината, за да се помоли, и отдалечавайки се на неголямо разстояние, на високия хълм, се отдал на молитва. А тримата апостоли, изморени отчасти от изкачването на планината и от продължителната молитва, заспали, както свидетелства за това свети евангелист Лука: “А Петра и ония, които бяха с Него, бе налегнал сън”. По време на съня им, когато наближавало да се съмне, Господ Иисус Христос се преобразил, блестейки със славата на Своето Божество; по Негова заповед пред Него застанали двама пророци - Моисей от мъртвите и Илия от рая; те беседвали за предстоящите Му в Иерусалим страдания и смърт. Тази беседа и особеното проявление на божествената сила събудили апостолите;

виждайки неизречената слава на Господа Иисуса, - лицето Му, сияещо като слънце, дрехите Му, блестящи като сняг, и двамата мъже, стоящи в тази слава и говорещи с Него, апостолите се ужасили. По откровение на Светия Дух, те веднага разпознали в мъжете Моисей и Илия и разбрали, че беседват за доброволните Христови страдания; вслушвайки се в нея, апостолите стояли с трепет, наслаждавайки се в същото време на Божествената слава, доколкото било възможно за телесните им очи. И Сам Господ им явил славата Си в такава степен, в каквато може да я види земен човек и да не се лиши от зрение: за смъртния човек е недостъпно съзерцанието на невидимото, безсмъртно Божество. Моисей някога молил Господа да му яви Своята божествена слава лице в лице, на което Господ отговорил: “не може човек да Ме види и да остане жив”. Когато беседата на Христа с Моисей и Илия се приближавала към края си и апостолите, по внушение на Светия Дух, узнали за скорошното им отшествие, апостол Петър се проникнал от скръб от това, че пророците искат да се скрият от очите им: той би желал непрестанно да се наслаждава на дивното съзерцаване на Христовата слава и честните пророци; изпълвайки се с дръзновение, той казал: “Наставниче, добре ни е да бъдем тук; да направим три сенника: за Тебе един, за Моисея един, и един за Илия”. При тези думи на апостол Петър светлият облак, представил пред Христа двамата пророци, осенил апостолите, обкръжавайки върха на планината, за да вземе отново пророците, по Божие повеление, и да отнесе всеки от тях на мястото му; още повече се изплашили апостолите, когато, приближавайки се към Христа, влезли в самия облак и чули говорещия от него глас: “Този е Моят възлюбен Син: Него слушайте”. При тези слова свише апостолите, обзети от велик ужас, окончателно изгубили присъствие на духа и в силен страх паднали ничком на земята. Когато паднали на земята, славата Господня, разпростирайки се, се скрила от тях, а заедно с нея и

пророците. Господ се приближил към лежащите на земята ученици, казвайки: станете, не бойте се! Като вдигнали очи, апостолите не видели никого, освен Господа Иисуса. Започнало да се разсъмва и те тръгнали да слизат от планината; по пътя Господ им заповядал на никого да не казват за видението дотогава, докато Той, след страданието и смъртта, не възкръсне в третия ден от гроба, и те замълчали и през това време на никого не разказали за нищо от това, което се удостоили да видят.

АКАФИСТ ПРЕОБРАЖЕНИЮ ГОСПОДНЮ

Кондак 1

Возбранный Воеводо и Царю славы, Тебе небеси и земли Создателя, зрящи на горе Фаворстей преобразившася со славою, вся тварь удивися, небес вострепеташа, и вси земнороднии возрадовашася, мы же недостойнии Твоему нас ради Преображению благодарственно поклонение приносяще, с Петром от души вопием Ти: Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Икос 1

Ангелом недоведомое и человеком неприступное Твое, Светодавче Христе, Божество, незаходительными молниями и лучами Невечерняго Света Твоего, явил еси на горе Фаворстей начальнейшим учеником Твоим, тии же Божественным изменишася ужасом, облаком осиявшеся светлым и глас Отечь слышавше, разумеша Твоего вочеловечения таинство, вопиюще Тебе таковая: Иисусе, Сыне Божий Безсмертный, просвети нас светом Лица Твоего осияннаго. Иисусе, Благий

Боже Всесильный, возбуди нас спящих из глубины тьмы сна греховнаго. Иисусе, во свете живый неприступнем, из области темныя изведи нас. Иисусе, Славою Твоею исполнивый весь мир, во обители райския введи нас. Иисусе, Свете мира, от мира лукавого свободи нас во тьме седящих. Иисусе, Солнце Правды, силою и правдою облеки нас, в сени смертней спящих. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 2

Видя, яко ученицы Твои, Человеколюбче Господи, непросвещенни еще суще, не разумеют, яко подобает Тебе идти во Иерусалим и тамо много пострадати и убиену быти, Ты оттоле начал еси сказовати им, яко вся сия належит Тебе волею претерпети нашего ради спасения. Обаче тии не возмогоша еще мыслити, яже суть Божия, но яже суть человеческая, сего ради по днех шестих поял еси Петра, Иакова и Иоанна и возвел еси я на гору Фаворскую показати им прежде Креста Божественную Славу Твою, да и во время страданий Твоих разумно воспоют Тебе: Аллилуиа.

Икос 2

Разума неуразуменна вольнаго Твоего страдания не разумеша ученицы Твои, Господи. Сего ради прежде Креста Твоего нощию глубокою возвел еси на гору высоку лучшия ученики Твоя, да видят чудо страшнаго Преображения Твоего и нестерпимое Божественного пришествия Твоего издалеча присносущное благолепие, да егда Тя узрят распинаема, страдание убо Твое, да уразумеют вольное. Сего ради вопием Тебе сице: Иисусе, от удолий на гору высоку возведый Твоя ученики, возведи и нас горе, да горних научимся искати наслаждений. Иисусе, от житейских попечений и множества народнаго отлучивый Петра и Зеведеовых, отлучи наш ум от благ земных, да дольных навыкнем избегати пристрастий.

Иисусе, многими труды на превелию высоту вознесый други своя, и нас многими труды и поты научи по вся дни подвизатися. Иисусе, в молчании ночныя молитвы Преображение Твое учеником показавый, и ныне верным Твоим сподоби сладостию словес Твоих в нощи просвещатися. Иисусе, трех точию свидетелей славы Твоея в тишине Фаворстей явивый, и ныне безмолвным и пустынным даждь славу Твою всегда созерцати. Иисусе, Фавор и Ермон о Имени Твоем возвеселивый, даждь нам призыванием сладчайшаго Имени Твоего восход горе совершати. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 3

Силою свыше избранныя Твоя Апостолы облекий, Иисусе, на Фавор возвел еси я, да навыкнут вышних искати и горняя мудрствовати, а не земная, облецы и нас, долу поникших и немощию плоти всегда побеждаемых, силою и славою Твоею, да сила Твоя в немощи нашей совершится, чесо ради с любовию воспоем Тебе: Аллилуиа.

Икос 3

Имеяй прежде Креста и вольнаго страдания Твоего явити учеником отчасти Божества Славу Твою, Христе Спасе наш, Ты трех точию от живущих на земли избираеши, да зрителие Божественныя Твоея славы будут, ибо тии три пред очима Твоима лучши бяху паче всех народов и язык: Петр, яко паче иных Тебе возлюбивый, и яко первый от всех Сына Божия Тебе исповедавый, Иаков, яко первый во Апостолех надежды ради будущих благ под меч главу свою преклонивый и тако начало мучеником Твоим положивый, Иоанн же, яко девственник и паче всех чистоту плоти и духа целомудренно сохранивый и сего ради благодать особную паче иных получивый к зрению неизреченных откровений и Божественныя Славы Твоея. С нимиже приими и от нас похвалы Тебе сицевыя: Иисусе, от

Петра прежде Преображения Твоего исповедание веры приемый, приими и мое теплое исповедание. Иисусе, тому же Петру на Фаворе дерзновение даровавый глаголати с Тобою, возглаголи благая и мирная в сердце моем. Иисусе, сынов Зеведеевых за пламень любви их сынами громовыми нарекий, громом гнева Твоего не порази мя. Иисусе, тем же учеником огнь с небесе на Самарян низвести не попустивый, огнь страстей угаси во мне. Иисусе, с девственным Иоанном в чистоте плоти и духа на Фавор горний возведи мя. Иисусе, с мужественным Иаковом, первее чашу Твою испившим, в рай введи мя. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 4

Буря Богоявления Твоего на горе Синайстей бысть, егда во громех и молниях даровал еси закон угоднику Твоему Моисеови, такожде и на горе Хориве бысть дух крепок, разоряяй горы, трус и огнь, егда Илия пророк хотяше зрети Тя, обаче не в вихре бурне, не в трусе и не во огне Господь, но во гласе хлада тонка Ты показал еси им Лице Свое и славу Божества Своего, егда на горе Фаворстей Ты предстал еси им, с радостию вопиющим Тебе: Аллилуиа.

Икос 4

Слышавше Моисей и Илия на Фаворе глаголы Твоя о исходе Твоем, егоже хотяше скончати во Иерусалиме, быша всему миру свидетелие Твои, Господи, яко Ты еси воистину Сын Божий на спасение людей от Бога Отца посланный и гласом с небесе Тем показанный. Моисей убо от мертвых призван бысть да свидетельствует во аде держимым Твое в мир пришествие. Илия же от рая призван бысть, да скажет Еноху Славу Твою в Преображении пречистыя Плоти Твоея виденную. Мы же, чудящеся тайне пророк Твоих на Фаворе явления, со умилением зовем Тебе: Иисусе, Боговидцу Моисею, Лице Твое

узрети восхотевшему, на Фаворе Лицем к лицу явивыйся, яви нам в грядущем веце Лица Твоего сладость превожделенную. Иисусе, в боговидении задних Твоих древле Моисею сияние Славы Твоея Показавый, покажи нам во Царствии Твоем лицем к Лицу Зрака Твоего доброту неизреченную. Иисусе, в тишине и гласе хлада тонка Илию откровением Своим наставивый, настави мя чудно в тишине безстрастия божественнаго. Иисусе, на огненней колеснице неопальнаго небошественника Твоего Илию в рай возведый, возведи мя дивно на высоту жития совершеннейшаго. Иисусе, древле с пророки многообразно глаголавый, и на Фаворе исход Свой им возвестивый, глаголами живота вечнаго напитай алчущую душу мою. Иисусе, при устех двою свидетелей Тайну Преображения учеником Твоим открывый, воздыханьми неизглаголанными Святаго Духа воспламени хладную веру мою. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 5

Боготечней звезде в нощи возсиявшей, уподобися, Светодавче Господи, неизреченное осияние пречистыя Плоти Твоея, егда учеником спящим и нощи, уже ко утру приближающейся, Ты возносил еси Отцу Твоему на высоте горы премирную молитву Свою. Тогда просветися Лице Твое, яко солнце, и ризы Твоя быша блещащяся, белы зело, яко снег. Апостоли же от нашедшия Божественный силы убудившеся, увидеша Славу Твою, яко Единороднаго от Отца, исполнь благодати и истины, и стояху трепетни, поюще Тебе: Аллилуиа.

Икос 5

Видевше Апостоли Тя на Фаворе во образе человечестем сущаго, славою же Божественною Преобразившася и с Моисеом и Илиею о исходе Твоем беседующа, разумеша

присносущную силу Твою и Божество под покровом плоти сокрываемо, и ужасни быша, послушающе глаголемых и наслаждающеся зрения Твоея Божественныя славы, юже толико видеша, елика телесных очес зрение их вместити можаше. С нимиже и мы поем Тебе таковая: Иисусе, возсиявый учеником Твоим неизреченную и Богосиянную Славу Твою, возсияй в душах наших Свет Твой присносущный. Иисусе, причастивый первостоятели закона и благодати премирнаго Света Твоего, причащением Того собери ум наш приснозаблудший. Иисусе, сокровенную во плоти молнию Божества Твоего на Фаворе мало обнаживый, обнажи сокровенныя грехопадения в убогой совести моей, Иисусе, несозданнаго Света Твоего лучами из Плоти Твоея Святую гору озаривый, озари свет заповедей Твоих во мрачней души моей. Иисусе, Преображением причистыя Плоти Твоея просветивый мира концы, просвети и украси нас помраченных. Иисусе, блистанием Фаворскаго Света Твоего очистивый, яко снег, твоя ученики, очисти и обнови нас потемненных. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 6

Видевше преблагостное и спасительное собеседование Твое, Христе Боже наш, со Моисеом и Илиею на горе Фаворстей, возрадовашеся зело ученицы Твоя: Петр, Иаков и Иоанн. Петр же гласом любве божественней исполненным рече: “Господи, добро сеть нам зде быти: аще хощеши, сотворим зде три сени, Тебе едину, и Моисеови едину, и едину Илии”. Мы же недостойнии, не дерзаем прямо Тебе вопрошати, обаче смиренно о помиловании молим Тя и гласом трепетним вопием Ти: Аллилуиа.

Икос 6

Возсия на Фаворе во знамение всей вселенней облак светел,

Петру о сенях вопрошающу, откровение гласа Отеческаго возвещающ и Духа Святаго пришествие, и егда осени Апостолы, верх горы окружающе, тии паче убояшася и во облак со страхом вступивше, ощутиша Твое неприступное Божество, и со дерзновением многим возопиша к Тебе таковая: Иисусе, Израиля древле столпом облачным в пустыне путеводивый, Сам и ныне путь во Царствие Твое нам укажи. Иисусе, Апостолы Твоя во облаце светле на Фаворе осенивый, росою Духа Твоего Святаго нас осени. Иисусе, во Храме нерукотвореннем Живый на небеси, храм световиден и сень пречистую покажи ми Твоего Божества. Иисусе, скиний рукотворенных не восхотевый на земли, внутреннюю благообразную скинию Духа Твоего сотвори мя, во еже взыти на небеса. Иисусе, одеяйся светом, яко ризою, облеки мя обнаженнаго в боготканныя ризы целомудрия и чистоты. Иисусе, простираяй небо, яко кожу, одени мя оструплennаго в снегосветлыя одежды Твоея небесныя красоты. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 7

Хотя открыти сокровенную от века тайну Твоего, Христе, Божества, Отец Твой Небесный паки якоже прежде на Иордане во время Крещения Твоего, Богосыновство Твое возвести и тако гласом из облака бывшим свидетельствова, глаголя: “Сей есть Сын Мой Возлюбленный, Того послушайте”. Апостоли же от великаго ужаса крепости своея лишившися, падоша ниц на землю, вопиюще Тебе: Аллилуиа.

Икос 7

Новая видевше и преславная на Фаворе бывшая, Словесе Твоего, Владыко Господи, самовидцы и слуги, и глас Отеческий и шум из облака слышавше, ужасни быша и новым светолитием внезапу освещахуся, друг друга зряху,

удивляющеся и к земли падше ниц, Тебе Владыце всяческих поклонишася, похвалы Тебе возсылая таковыя: Иисусе, Образе Пресветлыя Ипостаси Отчия, преобрази мрачное и нечистое житие мое. Иисусе, Славы Отчия Сияние, просвети падшую и во тьму воглубльшуюся душу мою. Иисусе дивный и страшный во славе Божественнаго зрака Твоего, тлением растленный душевный наш зрак обнови. Иисусе тихий, любви полный, неизреченною светлостию Плоти Твоея всю нечистоту плоти моея паче снега убели. Иисусе, Свете Безначальный, во свете Твоем, на Фаворе явленном, Свет покажи нам Отца. Иисусе, Свете неизменный, в незримом Свете Царства Твоего, Свет покажи нам и Духа. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 8

Дивно и странно явистася Тебе Моисей и Илия на Фаворе, Владыко Господи, начертание Божественныя Ипостаси видевше, и глаголаста о вольном страдании Твоем, священнолепно предстояще Тебе. Осенившу же их облаку светлу и гласу с небесе бывшу, взятся Слава Господня от видения ученик Твоих, взяшася же и пророцы во своя места, поюще Тебе: Аллилуиа.

Икос 8

Весь был еси от вышних, Неисчетный Слове Божий, егда пречистая Плоть Твоя преображашася на Фаворе, но и от нижних никакоже отступил еси, егда отшедшим пророком и видению уже скончавшуся, Ты приступил еси к лежащим страха ради на земли Твоим учеником, и рукою коснувся их, глаголал еси им: “востаните, не бойтеся”. Ученицы же, возведше очи свои и никогоже видевше, точию Тебе Единаго с ними сущаго, возрадовахуся зело и возблагодариша Бога, поюще Тебе таковая: Иисусе, имеяй глаголы Живота вечнаго, всегда пребуди с нами во странствии земном. Иисусе,

насытивый нас зраком Твоего Божества, не остави нас сирых на служении Твоем. Иисусе, прежде Креста Твоего Тайну вольнаго страдания уяснивый, подаждь нам всегда памятовати Твое нас ради истощание. Иисусе, прежде еже умрети, нам славу Твою Показавый, подаждь нам всегда да разумети Твоея Плоти обожение. Иисусе, образе непременный Сущаго, обнови в души моей вожделеннаго зрака Твоего образ и подобие. Иисусе, печате равнообразная Отца, запечатлей во плоти моей неизреченныя доброты Твоея благообразие. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 9

Все естество смятеся, зря Твое преславное на Фаворе Преображение, Христе Спасе: Ангели, незримо предстояще, со страхом и трепетом служаху Тебе, небеса убояшася, подвижеся и трепетна бысть вся земля, видящи славу Господа, “гора Фавор, прежде мрачна и дымна”, светлым облаком покрывашеся, “на нейже” пречистии “нозе Твои стоясте”, ученицы же Твои, Господи, не терпяще зрети нестерпимаго зрака Твоего, повергоша себе долу на землю, лица покрывающе, дондеже Ты Сам, видению скончавшуся, воздвигл еси я, Тебе вопиющих: Аллилуиа.

Икос 9

Витии суемудреннии, благодатиею непросвещеннии, не могут разумети Твоего преславнаго Преображения таинства, Господи. Сего ради, егда со ученики сходил еси с горы, дню возсиявати начинающу, Ты заповедал еси другом Твоим, да никомуже поведят видения бывшаго, дондеже по приятии страдания и смерти воскреснеши в третий день от гроба. И тии умолчаша, и никомуже возвестиша в тыя дни ничесоже от тех, яже видеша и слышаша, обаче точию в сердце своем вопияху Тебе сице: Иисусе, во всего Адама оболкийся, очерневшее

древле естество человече просвети. Иисусе, во облаце, огни и мраце носимый, Твоею светлостию весь мрак душевный в нас потреби. Иисусе, сиянием Божественного шума Апостолы Твоя усладивый, услаждай нас всегда глаголами Божественного Твоего откровения. Иисусе, росодательным облаком ученики Твои Просветивый, просвещай нас всегда зарями преславнаго Твоего Преображения. Иисусе, пречистыми ногами Твоими гору Фаворскую освятивый, направи нозе наша на присное служение Тебе. Иисусе, с неповинными руками на гору Твою восходити повелевый, возбуди руце наши на молитвенное воздеяние горе. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 10

Спасти хотяй мир, на Фаворе преобразился еси нас ради, Господи, да сотвориши ны достойны уготованныя избранным Твоим небесныя славы и да преобразиши тело смирения нашего, яко быти ему сообразну телу Славы Твоея во общее всех воскресение и в безконечном Твоем Царствии, еже уготовал еси от сложения мира любящим Тя, в немже да сподобиши и нас, яко Моисея и Илию на Фаворе лицем к лицу лицезрети Тя и со всеми святыми воспевати Тебе вечную песнь: Аллилуиа.

Икос 10

Царю Превечный! Вся твориши нашего ради спасения. Мене ради восприял еси плоть пречистую от Пресвятыя Девы Марии и в зраце раба пришел еси в мир сей. Такожде и преобразился еси на святей горе, не Себе угождая, не требует бо Свет просвещения, но нас ради осужденных, да нашу просветиши тьму и нас, во тьме седящих и среди сени смертныя, от сынов гнева в возлюбленныя чада Твоя да преобразиши. Сего ради благодарственно вопием Тебе таковая: Иисусе, зрак рабий на Фаворе преобразивый, да нас из рабов греха чада Божия

сотвориши. Иисусе, даже до плоти Себе истощивый, да наше падшее естество с Собою преобразиши. Иисусе, неизреченное благолепие Царства Твоего на Фаворе явивый, радость, мир и правду о Дусе Святе в нас утверди. Иисусе, Божественным блистанием плоти Твоея всю тварь обоживый, обожением плоти во Втором пришествии Твоем нас обнови. Иисусе, огнь Божества Твоего на Фаворе явивый, огнем невещественным грехи моя попали. Иисусе, сладчайшею беседою Твоею тамо ученики Своя напитавый, Святыми Тайнами Твоими гладную душу мою освяти. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 11

Пение всеумиленное приношу Ти недостойный, Твоего Преображения совершая светлое торжество и вопию Тебе: высоту небеснаго жития и славы присносущныя Божественное сияние даруй ныне рабом Твоим, сердцем же чистым сподоби нас мысленно взыти на гору святую Твою, видети разумными очесы преславное Преображение Твое, да светло воспоем Тебе: Аллилуиа.

Икос 11

Свет Сый Неприступен и Света Податель, Иисусе, Безначальный и Присносущный Свете, Свет Твой в мир принесл еси, егда с пречистою плотию Твоею вшел еси на гору Фаворскую и тамо Несозданный и Божественный Свет явил еси учеником Твоим, Славы Отчия показуя образ. Сего Света Твоего преестественнаго причастники быти желающе, из глубины души вопием Тебе таковая: Иисусе Христе Свете Истинный, помыслы добрыми душу мою живи во вся дни земнаго странствия моего. Иисусе Царю, Свете Безначальный, угасший светильник души моея паки возжги до дне скончания моего. Иисусе, Свете тихий, живот даяй, свет и живот низпосли души моей в час ужасный смерти моея. Иисусе,

Свете Святый, светяй и горяй, из огня неугасимаго и тьмы кромешныя изхити мя тогда. Иисусе, Сладчайший и Святейший Свете, к свету небеснаго чертога Твоего среди горьких мытарств воздушных проведи мя. Иисусе, солнца всякого Светлейший Свете, во светлостях святых Твоих в невечернем дни Царствия Твоего просвети мя. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 12

Благодать Твою подаждь мне, Иисусе Боже мой, юже на Фаворе даровал еси избранным ученикам Твоим Петру, Иоанну и Иакову, и приими нас, якоже оных, да облеченнии силою Твоею свыше и Духом Святым просвещеннии, сердце же чисто имущи и дух обновлен, взыдем на мысленный Фавор, восходяще от силы в силу, наипаче же в посте и молитве подвизающеся, в целомудрии же и в чистоте пребывающе, и тамо да воспоем Тебе: Аллилуиа.

Икос 12

Поюще пречистыя Плоти Твоея преславное Преображение, прославляем Божественную Славу Твою на Фаворе явленную, поклоняемся присносущней Силе Твоей и Божеству, Егоже зарю малую тамо обнажил еси, Христе, и веруем с Петром, яко Ты еси воистину Христос, Сын Бога Живаго, пришедый в мир грешныя спасти, тем же и вопием с ним из глубины души: добро нам зде быти с Тобою. Сего ради не посрами нас в Тя право верующих, обаче немощных и плотию обложенных и покрый нас Светом Богосиянныя Плоти Твоея, с любовию зовущих Тебе сице: Иисусе, Солнце Незаходимое, на Фаворе возшедшее. Твоим Божественным сиянием осияй мя, Иисусе, Свете несокрываемый в Преображении явленный, Твоея благодати причащением согрей мя. Иисусе, Храме Предвечный Небеснаго Иерусалима, в скинию Божию с

человеки всели мя. Иисусе, Цвете Благовонный Рая Всесвятаго, небесными ароматами святыни и чистоты облагоухай мя. Иисусе, Огню чистительный, небо и землю от всякия скверны очистити хотяй, от скверны плоти и духа очисти мя. Иисусе, Каменю вседрагий, Горний Сион вместо солнца красотою Божественною освещати имеяй, от зрения иныя красоты паче Тебе избави мя. Иисусе, Превечный Боже, добро нам всегда быти под кровом благодати Твоея.

Кондак 13

О, Пресладкий и Всещедрый Иисусе, на Фаворе Божественною славою просиявый! Приими ныне малое моление сие наше, и якоже приял еси от ученик Твоих на святей горе поклонение, тако и нас сподоби преславному Преображению Твоему поклонитися, во свете добрых дел сияюще, да просветится Тобою тьма греховная в нас живущая, и да явимся достойны быти наследники безконечнаго Царствия Твоего на небеси, идеже со всеми святыми сподоби и нам воспевати Тебе: Аллилуиа. (Трижды).

(Этот кондак читается трижды, затем икос 1 и кондак 1)

Молитва Преображению Господню

Господи Иисусе Христе, Боже наш, во Свете живый неприступнем, Сияние сый Славы Отчия и Образ Ипостаси Его! Егда прииде исполнение времен, Ты за милосердие неизреченное к падшему роду человеческому Себе умалил еси, зрак раба приял еси, смирил еси Себе, послушлив бысть даже до смерти. Обаче прежде Креста и вольныя страсти Твоея на горе Фаворстей преобразился еси в Божественней Славе Своей пред святыми Твоими ученики и Апостолы, мало скрыв плоти восприятие, да егда Тя узрят распинаема, и смерти предаваема, уразумеют убо страдание Твое вольное и

Божество. Даруй же и нам всем, пречистыя Плоти Твоея Преображение празднующим, чистым сердцем и нескверными умы взыти на Святую гору Твою, в селения святыя славы Твоея, идеже глас чист празднующих, глас несказаннаго радования, да тамо купно с ними лицем к лицу узрим Славу Твою в невечернем дни Царствия Твоего, и со всеми святыми, от века Тебе благоугодившими прославим Всесвятое имя Твое со Безначальным Твоим Отцем и Пресвятым и Благим и Животворящим Твоим Духом ныне и присно и во веки веков.

---

buditeli.info © 2017